

Simek Valéria

Időtlenység

(Zs. I-nek)

Lélegző, virágzó utak
partján jársz.
Vissza az otthon felé.
Kutyaugatást szaggat
a szél. Benned fészkel a
dél megterített asztala.
A port küszöbödиг hordják
a szelek. Alattad jár az
árnyék. Kilincseden érzed
kezed remegését, egy régi
pillanat közeledtét.
Almahéj-teád illata asztalodon.
Szótlanul ülök melletted,
mintha megbocsátanál
valamit. Időtlenység szavai...
A szobában megérint a
kályha melege, mint egy
ölelés. A nagy csendben az
égő fahasábok halk
duruzsolása hallatszik.

Hallgatás

Délutáni némaságba tévedt
ez a novemberi nap. Ez a
hosszúra nyúló alkonyat.
Éjszakám kulcsra zárva,
a hajnal kivet az ágyból.
S a természet befogja a szám,
mert reggelre havazik, szakad a hó.
Itt a hallgatás mesél.

Borospince

(Szüleimnek)

Borospincétek alatti dűlőn
lépdeltünk, lüktető ciripelésben.
Szerettük volna felépíteni a
lebontott öreg falakat, és
benneteket is, mozdulataitokat,
lépéseiteket, amilyen örömmel
egykor elkészítettétek.
Látni arcotokat, mikor fiatalon,
szegényen, merészek voltatok.
Életetek egy vallomás volt.
Veletek és velünk is elfutott
már a nyár.

Visszavágyom

Megtanultam újra élni, és
nem váltam el ezektől a
bakonyi domboktól.
Ahol az idő színes fonalakról
mesél, összeköti a szabadság,
fiatalság színeit, jókedvét
hozza. Varródobozomból
piros, fehér, zöld, tarka
gombokat, kicsiket és nagyokat.
Visszavarrhatót és visszagombolhatót
a régi és az új között.
A hómezőben apám lovának
csengőjének tovaszálló hangját
hallom. Ahol a hópelyhek
apró örömmel tüntettek ki.
Gázolok az újban, a változásban,
és visszavágyom a régít.